ขวัญผวา

คนขวัญอ่อน

ห้ามอ่าน !

ขวัญ..ผวา

ขวัญผวาเล่มนี้ ขอเตือนว่า คนขวัญอ่อน **ห้ามอ่าน!**

ตัวอย่าง

มีนิยายผี ด้วยกัน 4 เรื่อง

1. **มีเพื่อนเป็นผี**
2. **ผีที่รัก**
3. **กบผี**
4. **ผีพยาบาท**

ขอให้ทุกท่าน มีความสุขกับการอ่าน

โดย : คีตะธารา

มีเพื่อนเป็นผี

เมื่อถึงเทศกาลงานบุญในแต่ละครั้ง ผู้คนก็จะหลั่งไหลกันกลับมาบ้านเกิด ทั้งทางรถยนต์และรถไฟ ผู้คนแน่นขนัด บ้างก็ตะปีนขึ้นไปนั่งอยู่บนหลังคาเพื่อจะได้ไม่ต้องจ่ายค่าโดยสารก็มี บ้างก็หลบอยู่ในห้องน้ำอัดกันแน่นก็มี บ้างก็ยืนห้อยอยู่ที่บันไดก็มี

พนักงานที่ทำหน้าที่ตรวจตั๋วบางครั้งก็ไม่ทั่วถึง ก็เลยทำให้มีคนบางกลุ่มถือโอกาสไม่ยอมซื้อตั๋วค่ารถแต่ก็ยอมทนลำบากเอาหน่อย คิดว่าเดี๋ยวก็ถึงที่หมาย

"ขึ้นหลังคาระวังสะพานนะครับ.."

เสียงพนักงานร้องบอกเมื่อเห็นประชาชนตะปีนขึ้นไปนั่งบนหลังคารถเมื่อรถกำลังจะเคลื่อนตัวออกจากสถานี

"สะพานอะไรจะต่ำเตี้ยวะ..ข้าขึ้นประจำไม่เห็นเป็นไรสักที.. เทศกาลใหญ่แบบนี้มัวช้าก็ไม่ต้องไปกัน"

ลุงสง่าชายวัยกว่าหกสิบเอ่ยขึ้นมาเมื่อหาที่นั่งบนหลังคาได้อย่างเหมาะเจาะแล้วก็หันหน้ามองไปข้างหน้าท่ามกลางกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งที่มาด้วยกันเกือบสิบคน

"ลงไหนล่ะลุง.."

"ลงเมื่อถึงสิวะ.."

ลุงสง่าก็เอ่ยออกมาอย่างดังก่อนจะเปล่งเสียงหัวเราะร่า..นั่นเป็นเพราะฤทธิ์ของสี่สิบดีกรีที่กระดกเข้าปากนั่นเอง

"ไอ้แก่นี่กวนโอ๊ยชะมัดญาติเลยว่ะ.."

"อย่าไปถือคนเมาเลย.."

ปัญญาก็บอกกับสมหมายแล้วก็หยิบขวดเหล้าเป็นแบนออกมาจิบอย่างใจเย็นก่อนจะส่งให้เพื่อนในกลุ่มที่รับไปจิบราวกับเป็นน้ำหวานที่แสนโอชะ

เมื่อรถแล่นมาได้กว่าสองชั่วโมง อาการมึนงงก็เริ่มมีมากขึ้น บางคนก็เอนหลังลงนอน แต่ก็ไปถูกคนอื่นที่นั่งเบียดกันอยู่ก็ทำให้นอนไม่ได้

"อย่าเห็นแก่ตัวนักนะโว๊ยพวกเอ็ง.."

ลุงสง่าร้องบอกเมื่อนายสมหมายเมาได้ที่พยายามจะเอนร่างลงนอน แต่ก็ดันไปหนุนตักแกเข้า เขาก็เลยผลักหัวนายสมหมายให้กระดกขึ้น ทำให้เพื่อน ๆ คนอื่นเริ่มไม่พอใจ

"แหมลุง..พึ่งพาอาศัยมั่งไม่ได้เลยหรือไง..นึกว่าตัวเป็นสาวสิบแปดหรือไง.."

สุธีร้องตอบไปทันทีทำให้ปัญญารีบกระตุกมือเพื่อนอย่างแรงเหมือนเป็นการห้ามปรามอยู่ในที

"ทำไมวะ..ก็นั่งเหมือนกันจะนอนทำไม ถ้าอยากนอนก็ลงไปนอนข้างล่างโน่น..โน่นข้างทางรถไฟโน่น.."

ลุงสง่าพูดแล้วก็หัวเราะร่าก่อนจะกระดกขวดเหล้าขาวดื่มอย่างหิวกระหายแต่ทางด้านหนุ่มวัยรุ่นกลุ่มนั้นต่างขบฟันแน่นด้วยความไม่พอใจมากขึ้น

"ลงไหนล่ะพ่อหนุ่ม.."

ลุงสง่ายื่นมาสะกิดขาของปัญญาแล้วถามเบา ๆ แต่ว่าปัญญายังไม่ทันได้ตอบสมหมายก็หันมาแล้วยื่นหน้ามาใกล้ลุงสง่า

"ลงเมื่อถึง.."

แล้ววัยรุ่นกลุ่มนั่นก็พากันหัวเราะร่า..ทันใดนั้นเองลุงสง่าก็ยกขวดเหล้าในมือตีหัวสมหมายอย่างแรง ขวดเหล้าแตกกระจาย เลือดสีแดงสดไหลทะลักออกมาจากหัวของสมหมาย

"เฮ๊ย..ไอ้แก่.."

ทั้งสุธีแล้วเพื่อนคนอื่น ๆ ต่างก็เฮะฮะขึ้นมาแต่ปัญญารีบห้ามเอาไว้ แต่ทว่าลุงสง่ากลับหัวเราะชอบใจที่เห็นเลือดไหลกโกรกออกมาจากหัวของสมหมาย..สมหมายไม่ยอมฟังคำทัดทานของปัญญา

เร็วเท่าความคิด ปลายเท้าภายใต้ลองเท้าผ้าใบสีดำยกขึ้นแล้วยันร่างของลุงสง่าเต็มแรง..ร่างบางที่ผอมเกร็งของลุงสง่า กระเด็นล่วง

ผล็อยลงจากหลังคา ท่ามกลางเสียงหวีดร้องของผู้คนที่นั่งอยู่ในขบวนรถและที่เห็นเหตุการณ์บนหลังคาตู้ใกล้เคียง

ร่างของลุงสง่าตกลงมาข้างล่างกระแทกกับรางรถไฟแล้วถูกแรงดึงดูดของรถ ดูดเข้าไปในราง ก่อนจะถูกล้อเหล็กบดขยี้จนแหลกเหลวไม่เป็นชิ้นดี

เสียงร้องโหยหวนของแกดังออกมาราวกับเสียงกระซิบแล้วทุกอย่างก็เงียบกริบ...เพราะเป็นระหว่างทาง รถไฟไม่สามารถจะจอดได้... ร่างของแกก็นอนตายอย่างอนาถ..ไม่ต่างอะไรกับซากสัตว์

ที่ไร้ค่าทั้งหลาย ไม่มีใครรู้ ไม่มีญาติบำเพ็ญกุศล มีเพียงคนที่เห็นเหตุการณ์ที่พูดกันไปต่าง ๆ นานา

ตัวอย่าง

"ลงสถานีข้างหน้าเร็วเข้า.."

ปัญญาร้องบอกเพื่อนในกลุ่มให้กระโดดลงจากรถเมื่อรถจอดแล้วก็รีบหนีหายไปจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่มีใครตามได้ทันท่ามกลางเสียงโจษขานอย่างเซ็งแซ่ของประชนนับร้อยที่เห็นเหตุการณ์

"ทำได้ไงวะสมหมาย.."

ปัญญาร้องถามเมื่อมาไกลมากพอสมควร..

"หมั่นไส้ว่ะ..แก่แล้วทำซ่าสมน้ำหน้ามัน..จะได้ไม่ไปกวนโอ๊ยใครอีก.."

สมหมายพูดพร้อมกับยกมือปิดที่บาดแผลไว้อย่างเดิม

"ไปหาหมอก่อนเถอะวะ..เดี๋ยวค่อยหารถกลับบ้าน..นี่ยังอีกไกลโขกว่าจะถึงบ้าน.."

"แล้วเอ็งให้รีบลงมาทำไมวะปัญญา.."

"ถ้าขืนไม่ลง คนที่เห็นเหตุการณ์จะได้แจ้งตำรวจจับน่ะสิ.."

ปัญญาอธิบายแล้วก็พากันไปหาหมอที่โรงพยาบาลของรัฐที่พอจะมองเห็นอยู่ไม่ไกล..

เมื่อสมหมายเย็บแผลเรียบร้อย ทั้งหมดเกือบสิบคนที่เป็นหนุ่มรุ่นเดียวกันและอยู่หมู่บ้านเดียวกันก็เดินมาที่ใกล้ ๆ สถานีเพื่อฟังเหตุการณ์แต่ก็เงียบกริบจึงรู้สึกเบาใจอย่างมาก

"นั่นรถแท็กซี่ว่ะ.."

"ไปหมดหรือวะ.."

"สองคันสิ..หารถกระบะรับจ้างคงไม่มี.."

เมื่อตกลงได้ดังนั้นปัญญาจึงเดินไป เรียกรถมาสองคัน เพื่อจะเหมาไปส่งที่บ้าน เมื่อต่อรองราคาได้ก็ขึ้นไปนั่ง

ปัญญานั่งคันแรกไปกับเพื่อนอีกสามคน..สุธีกับสมหมายก็นั่งคันหลังไปกับเพื่อนอีกสองคน

ตอนแรกรถก็วิ่งตามกันไปดี ๆ จู่ ๆ รถคันหลังที่สมหมายกับสุธีนั่งมาก็เกิดกระตุก ๆ แล้วก็ดับสนิท

"เป็นอะไรล่ะลุง.."

"มันก็ไม่ติดสิวะ.."

น้ำเสียงเย็นเหยียบดังขึ้น ก่อนจะเปล่งเสียงหัวเราะออกมา ทั้งคำพูดท่าทางของคนขับทำให้สมหมายนึกหมั่นไส้ขึ้นมาตงิด ๆ แต่ก็ไม่ต่อปากต่อคำอะไร จึงนั่งเงียบ แต่ลุงคนขับก็ไม่ยอมขยับลงไปดูแก้ไขรถ จึงทำให้สมหมายชักไม่พอใจมากขึ้น

"อ้าวนั่งกินข้าวอยู่หรือลุง..พวกฉันจะถึงบ้านไหมล่ะนี่..ทำไมไม่ลงไปดูล่ะว่ารถเป็นอะไร.."

"ไม่ใช่ช่างซ่อมเครื่องว่ะ..เป็นคนขับ เอ็งซ่อมเป็นไหมล่ะ..ลงไปสิ.."

คนขับชราเอ่ยออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน

"พูดอย่างนี้ไม่สวยนะลุงพวกฉันจ้างมานะไม่ได้วาน.."

"ไม่ได้ง้อนี่หว่า.."

คนขับชราพูดสวนมาทันที ทำให้ทั้งสามคนเปิดประตูลงจากรถ สมหมายกระชากประตูด้านคนขับออกแล้วรั้งคอเสื้อของคนขับเข้ามาประชิดร่างของเขาก่อนจะก้มหน้าไปมอง

ทันใดนั้นเอง ! ใบหน้าของคนขับกลับเด่นชัดขึ้นทั้ง ๆ ที่บริเวณนั่นมืดมิดมองแทบไม่เห็นกัน..สมหมายอ้าปากค้างก่อนจะคลายฝ่ามือปล่อยคอเสื้อของคนขับแล้วถอยห่างออกไป

"ไง..จำข้าได้ไหม.."

ลุงสง่าร้องถามเบา ๆ ทำให้สมหมายตาลุกวาว ร่างของเขาเหยียบท่อนไม้ท่อนหนึ่งเซถลหงายหลังล้มลง

"ช่วยด้วย..ช่วยด้วย.."

"เป็นไรวะ..สมหมาย.."

เสี่ยงสุธีและเพื่อนคนอื่นร้องถามพร้อมกับกระโจนไปตรงเสียงของสมหมาย ช่วยกันประคองสมหมายขึ้นมา

"ดูนั่นสิ..!"

สมหมายชี้มือให้เพื่อนมองไปที่ร่างของคนขับที่สูงใหญ่ขึ้นใบหน้าของแกชัดเจนจนพวกเขาทุกคนต้องตกตะลึงงัน

"ไอ้ขี้เมาคนนั้นนี่หว่าสมหมาย.."

เพื่อนคนหนึ่งร้องบอก

"หรือมันยังไม่ตาย.."

สมหมายส่ายหน้าด้วยความหวาดกลัว..

"ตายแล้ว..แต่..แต่..มัน..ไม่ใช่คนแล้ว.."

เสียงของสมหมายสั่นเครือ ทำให้เพื่อน ๆ ต่างหันมามองหน้ากันอีกครั้งก่อนจะหันไปมองร่างของคนขับที่หายวับไปจากตรงนั้นประกอบกับรถที่พวกเขาทั้งสี่นั่งมาก็อันตรธานหายไปด้วย

"เอ๊ย..หายไปไหนวะ.."

พวกเขาต่างหันมามองหน้ากันแล้วก็รีบเบี่ยงร่างหลบไปข้างทางเมื่อมีแสงไฟสว่างวาบมุ่งหน้ามาทางนั้น

"จอดตรงนี้แหละครับ.."

เสียงปัญญาร้องบอกคนขับเมื่อมองเห็นเพื่อนทั้งสามยืนหลบอยู่ข้างทาง

"รถหายไปไหนล่ะสมหมาย.."

ทั้งสามคนส่ายหน้าเกือบพร้อมกัน

"เกือบสิบคนไปรถข้าไปหมดหรอกนะไอ้หนุ่ม.."

"แล้วจะทำไงล่ะลุง.."

ปัญญาเอ่ยถาม

"เอางี้พวกเอ็งลงไปรอข้างล่างเดี๋ยวข้าจะไปเรียกรถกระบะมาให้ก็แล้วกัน..รออยู่แถวนี้.."

ปัญญากับเพื่ออีกสามคนก็ลงจากรถแท็กซี่แล้วไปยืนอยู่กับกลุ่มของสมหมายกับเพื่อน

"อ้อ..ไอ้หนุ่ม..เดินไปข้างหน้ามีวัดนะ..พอจะพักอาศัยได้หรอก..แต่ไม่มีพระอยู่นะ..วัดร้าง.."

คนขับพูดจบก็รีบขับรถไปจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว

"ไอ้บ้าพวกนี้อะไรของมันนักหนาวะ.."

สุธีเอ่ยออกมาเบา ๆ

"ฉันว่าเราก็เดินไปข้างหน้าเถอะ..เห็นมีแสงไฟคงจะมีบ้านคน.."

เมื่อคิดได้ดังนั้นก็พากันเดินไป แต่สมหมายและเพื่อนในกลุ่มที่นั่งรถมาด้วยกันต่างก็หวาดระแวง เดินเหลียวซ้ายเหลียวขวา เพราะเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา มันทำให้พวกเขาต่างขนหัวลุกอยู่

"ไม่เห็นมีบ้านคนเลยปัญญา พวกเราเดินมาไกลแล้วนะเนี่ย..มองก็ไม่เห็นทาง ทำไมเดือนมันมืดแบบนี้ก็ไม่รู้.."

"นั่นสิแล้วไอ้หมาเจ้ากรรมก็หอนตายเลยไม่หยุดสักที.."

สุธีหัวเราะเบา ๆ

"หมาหอนแบบนี้เขาว่ามันเห็นผี.."

"เฮ๊ย!"

เพื่อน ๆ ในกลุ่มต่างหันขวับมาทางสุธี

"พูดอะไรวะ..มันเสียวนะโว๊ยสุธี.."

"ล้อเล่น จะได้ไม่เหนื่อยไง.."

สุธีเอ่ยออกมาเบา ๆ

“ดูนั่นสิ..วัดหรือเปล่านั่น..มีแสงไฟสว่างจ้าเลย..”

“คงใช่..”

“ค่อยยังชั่วหน่อย อย่างน้อยก็มีที่นอนแล้ว..พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่..”

ว่าแล้วทั้งหมดก็เดินมุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่เห็นแสงไฟสว่างจ้า..แต่ไม่ว่าจะเดินไปนานแค่ไหนก็ไม่มีวี่แววว่าจะถึงแสงไฟนั่นสักที จนทุกคนต่างทรุดกายลงนั่งแล้วเอนร่างลงนอนอย่างหมดแรง

“ข้าไปไม่ไหวแล้วนะโว๊ย..นอนมันตรงนี้แหละ..”

“ข้าก็เหมือนกัน..”

พวกเขาต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันแล้วก็พากันนอนหลับอยู่ตรงนั้นโดยไม่รู้เลยว่าสถานที่ที่พวกเขานอนอยู่นั่น คือที่ไหน

จวบจนใกล้สว่าง เสียงวูดรถไฟดังแว่วมาแต่ไกล ทำให้ปัญญาตะแคงหูฟัง รู้สึกเหมือนเสียงใกล้เข้ามา จึงกระดกหัวมองดู แล้วก็ต้องตกใจสุดขีด เมื่อเห็นรถไฟกำลังวิ่งตรงมา

แล้วเขารู้ในเวลานั้นเองว่าที่แท้พวกเขานอนอยู่ในรางรถไฟ เมื่อเป็นอย่างนั้นก็รีบเรียกเพื่อน ๆ ให้ลุกขึ้นทันที

พวกเขาก็กระโจนออกจากรางรถไฟอย่างรวดเร็วแล้วยืนมองจนรถลับหายไปจากตรงนั้น

ไปไม่กลับ

หลับไม่ตื่น

ฟื้นไม่มี

หนีไม่พ้น

สัจจะธรรมที่เป็นจริง